

Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger til de forskellige Henstillinger om Ændringer og de forskellige Anker, der ere blevne fremsatte, idet jeg igen vil takke for den særdeles gunstige Modtagelse, dette Lovforslag har faaet, en Modtagelse, der jo absolut giver Løfte om, at det inden lang Tid vil lykkes os at gennemføre dette Forslag til Gavn for et ret betydeligt Antal af vore Medborgere.

Martin Olsen: Den højtærede Minister var saa velvillig at give mig Svar paa enkelte af de Bemærkninger, jeg har fremført i Gaar; og jeg vil da tillade mig kort at præcisere min Opfattelse noget nærmere. Den højtærede Minister sagde, at jeg havde haft stor Betænkelighed ved den Maade, hvorpaa han havde tænkt sig en særlig Afdeling af Arbejderforsikrings-Raadet dannet. Det har jeg ikke haft, jeg sagde kun, at der kunde være Tvivl om, hvorvidt det var den Vej, man skulde gaa. Endvidere anførte jeg kun dette, at ihvorvel jeg ved, at de 4 Repræsentanter for de forsikrede og for Rederne skulle vælges af Indenrigsministeren, mente jeg, at man savnede en Adgang til at faa dem udpegede paa den rigtige Maade. Udtrykket var maaske anderledes, men det var Meningen, og det synes jeg fremdeles ikke, man har nogen Adgang til, naar det i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er, er forment de forsikrede at samle sig om de Krav, der ligge dem nær. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men der findes maaske en Maade, hvorpaa det Spørgsmaal kan ordnes.

Den højtærede Minister mente, det var urimeligt at forlange, at der skulde opslaas et Uddrag af Loven i Folkelukaferne, saaledes at alle Folkene kunne se, hvilke Rettigheder de havde. Det var maaske et lidt stærkt Udtryk; den højtærede Minister brugte; jeg antager ikke, det var hans Mening, at det ikke skulde være muligt at finde et saadant passende og kort Uddrag af Loven, at man kunde paabyde Rederne at slaa det op i deres Skibe. Thi, som jeg paapegede i Gaar, man maa regne med, at mange af de Folk, der skulde have Gavn af denne Lov, ikke ville forstaa at udnytte den, hvis det ikke ligefrem bliver givet dem ind med Skeer. Det er ingen Skam at erklære dette, for saaledes er Forholdet, ogsaa fordi der i danske Skibe er mange søfarende Arbejdere af andre Nationer. Dem have vi ogsaa et Hensyn at tage til, ikke mindst af Hensyn til os selv. Et saadant Uddrag kunde indskrænkes

til enkelte Paragraffer. Der er f. Eks. § 42, som indeholder den Bestemmelse, den højtærede Minister omtalte, at Mønstringsbestyreren skal have en Erklæring om, hos hvilket Selskab vedkommende Reder har forsikret sine Folk. Det er godt for Folkene at vide, at Rederen er forpligtet til at opgive dette til Mønstringsbestyreren. Det kan dog maaske føre til, at de, naar de paamønstres, ogsaa kræve Oplysning af Mønstringsbestyreren om; at en saadan Meddelelse er given ham af Rederen. Der er § 43, som indeholder Bødestemmelserne. Søfolk have saa faa Rettigheder, at jeg synes, de have godt af at se, at der her er tænkt paa dem ved, at der er fastsat Bøder for Overtrædelser af Bestemmelser, som vedrøre deres Rettigheder; det er ingen Skade til. Der er § 38 som siger, at de Krav, der tilkomme en forsikringsberettiget eller hans efterladte, ikke kunne pantsættes osv. Det er vist ganske nødvendigt af Hensyn til disse Folk selv at lade dem vide, at de ikke maa pantsætte disse Krav. Thi vi vide jo, hvorledes det ofte gaar Søfolk, hvorledes de behandles hos Hyrebasser, og under saadanne Forhold er det vist rigtigst af Hensyn til dem selv at gøre opmærksom paa, at de ikke have Ret til at pantsætte de Penge, de have Krav paa gennem deres Forsikring. Og der er endelig § 39, som lyder saaledes: Overenskomster mellem forsikringspligtige og forsikringsberettigede, som gaa ud paa og føre til, at Bestemmelser i denne Lov ikke skulle gælde eller om, at de forsikringsberettigede skulle udrede en i Henhold til Loven betalt Forsikringspræmie eller nogen Del deraf, have ingen retslig Gyldighed. Jeg tror, det er ganske nødvendigt at sige til Søfolkene, at selv om de indgaa en saadan Overenskomst, som gaar ud paa at omstøde Lovens Bestemmelser, har den ingen retslig Gyldighed. Jeg er ikke saa sikker paa, at man ikke vil forsøge at omgaa Loven her. Hvis alle Mennesker vare saa gode, som de burde være, ja saa behøvede vi ingen Love, men det ere de, som bekendt, ikke, og da der til Trods for Lovene ogsaa er nogle, der ville omgaa dem, mener jeg, at det er nødvendigt at sige til de paa-gældende, at en saadan Overenskomst ingen Gyldighed har. Jeg tror, det vil svække en mulig Tilbøjelighed hos Skibsejere til at forsøge paa at omgaa Loven.

Der er saa det Forhold, jeg nævnte, at naar § 8 og § 1 ses i Forbindelse med hinanden, synes jeg, at § 8 svækker Bestemmelsen i § 1 noget, idet jeg opfattede